217. številka. Ljubljana, v ponedeljek 22. septembra. XXIII. leto. 1890.

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejeman za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.
Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.
Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.
Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani, 22. septembra.

Bolgarsko vprašanje daje vedno gradiva diplomatom in časnikarjem. Dasi razpor mej Rusijo in Bolgarijo traje že več let, vender stvar še dandanes ni popolnoma pojašnjena. Mnogo se je ugibalo, kaj je uzrok temu razporu. Nekateri vidijo v knezu Ferdinandu in ministerskem predsedniku Stambulovu jedino oviro sporazumljenju mej Rusijo in Bolgarijo, drugi pa zopet verujejo, da stvar ni toliko osebna, temveč ima vse druge uzroke. Poslednjih mislij smo tudi mi.

Rusko upiranje ne velja v prvi vrsti sedanji bolgarski politiki. Rusija tudi ne kaže nobenih posebnih simpatij za bolgarsko opozicijo. Cankov se jako poganja za prijateljstvo z Rusijo, pa vender v Peterburgu dosti ne marajo zanj in ruska glasila naravnost pišejo, da Rusija ne pojde zanj po kostanj v ogenj. Vse kaže, da Rusija ne zmatra nobene bolgarske politične stranke za svojo pravo zaveznico in to je tudi nekoliko uzrok, da se Rusija neče mešati v bolgarske zadeve. Jedino v bolgarsko višjo duhovščino ima Rusija nekaj zaupanja in sprva je tudi imela nekoliko zvez z vojaškimi krogi, meneč, da bi jej ti mogli najpreje pomoči do njenih namenov. Od nobene politične stranke pa Rusija ne pričakuje, da bi pospeševala njene smotre. Stambulova v Rusiji le toliko bolj sovražijo, ker je mož energičen in ker tako more dalje časa vzdržavati sedanjo politiko v Bolgariji, nego bi jo kdo drugi.

Začetnik nasprotju tudi ni Stambulov. Ta mož še ni igral v Bolgariji nobene velike politične uloge, ko so se sprli Rusi in Bolgari. Najbolj se je pokazal ta razpor za Plovdivskega prevrata. Mnogi so celo mislili, da se je tedaj začel, in od tod je prihajala napačna misel, da Rusija nasprotuje zjedinjenju Bolgarije. V resnici je pa Rusija hotela le tedaj porabiti priliko, da se znebi Battenberžana, ker je tedaj ruska diplomacija v njem videla glavnega svojega nasprotnika in to po krivici, kakor se je pozneje pokazalo. Battenberžan je šel, ali politika je ostala, da vzeli so njeno vodstvo v roko možje, ki so energičnejši, nego je bil Karavelov, ki je bil ministerski predsednik ob zjedinenji obeh Bolgarij. Da je Rusija protestovala zjedinenju Bolgarov, je bila velika napaka ruske diplomacije, ker je vzbudila misel v Bolgarih, da Rusija hoče Bolgarijo le uničiti. S tem je dala Rusija svojim nasprotnikom v roke dobro orodje.

Kaj pa je torej dalo povod temu razporu? Odgovor na to je dandanes že mnogo lažji, nego je bil pred nekaj časa. Marsikaj se je objavilo poslednje mesece, kar nam vso stvar precej pojašnjuje. V našem listu priobčili smo ob kratkem vsebino knjižice, v katerej nek ruski politik, najbrž kak diplomat, pojašnjuje razpor mej Nemčijo in Rusijo. Ta knjižica pa nam v vsem tudi precej pojašnjuje bolgarsko vprašanje. Rusi so dosedaj navadno tajili, da hočejo prisvojiti Carigrad. Razglašali so, da le želé, da ostane neutralno ozemlje. V tej knjižici se pa naravnost pove, da je pravo za pravo jedro vsega orijentskega vprašanja, katerega del je bolgarsko vprašanje, rusko hrepenenje po Carigradu. Naša stvar ni preiskavati, ali Ruse vleče v Carigrad zares le nekaj mističnega ali pa dobro premišljeni narodnogospodarski interesi, nam zadošča, da vemo, da Rusi hrepene po Carigradu. Da pa dosežejo ta smoter, jim lahko mnogo pomore Bolgarija, zlasti pa bolgarska vojska. Na to so Rusi računili že, ko so osvobodili Bolgarijo.

Zanesljivo oporo imeli bi pa Rusi le v Bolgarih, če bi bolgarska vojska bila v taki zvezi z rusko in če bi se bolgarska vnanja politika zibala v tiru ruske vnanje politike. Sprva je bilo tako, Bolgarska vojska bila je v vsem zavisna od Rusije, ker je vojnega ministra imenoval ruski car, vnanja politika se je tudi ravnala po želji Rusije, ker je vedno bil kak drug Rus v bolgarskem ministerstvu. Za Cankova vlade je pa nakrat se vse premenilo. Bolgarski ministri so se sprli s svojima ruskima tovarišama. Ruska generala ostavila sta Bolgarijo in Battenberžan imenoval je sam vojnega ministra. S tem se je začel razkol in od tega časa so razmere mej Rusijo in Bolgarijo vedno napete. Menjale so se vlade, ali nobena ni bila voljna Rusiji dati tacih garancij, kakeršnih je želela, da jej Bolgarija nasprotovala ne bode. Ruski državniki so imeli priliko preveriti se, da vse bolgarske stranke goje isto politiko in zaradi tega ruska vlada ne goji nobenih simpatij za bolgarske stranke. Ruski vladni krogi so menda teh mislij, da se bolgarska politika drugače ne da premeniti, nego da za nekaj časa upravo dežele prevzame kak ruski komisar, ali saj ob odhodu Battenberžanovem je v Rusiji vladalo tako mnenje. Kaulbars je bil odbran za tacega komisarja. Iz povedanega je razvidno, da tu gre bolj za principijelna nego za osobna vprašanja. Rusi bi se zadovoljili z marsikakim knezom, da bi car mogel imenovati vojne ministre in bi iz Peterburga mogli voditi bolgarsko vnanjo politiko. Gospodje v Sofiji pa v tem vidijo nekako ponižanje Bolgarske. Politiki bolgarski nemajo pravega pojma za naloge slovanstva, temveč jih vodi le separitistično domoljubje in pa nekaj tudi sebičnost. Če bi pa Bolgari spoznali prav svojo nalogo, bi se temu ne upirali. Notranjo nezavisnost jim Rusi itak povsem puste, v vnanji politiki pa itak male države nemajo dosti govoriti. Nanje se nihče ne ozira. Vsa nezavisnost v tem oziru je le navidezna. Bolgari sami so znebivši se ruskega uplivanja sami zašli takoj v neko zavisnost od druzih evropskih držav. S pomočjo Rusije bi pa tudi Bolgari ložje uresničili svoj ideal, zjedinjenje vseh Bolgarov, nego ga bodo brez Rusije. Nekateri se pa morda boje za notranjo nezavisnost in morda je tudi ruska diplomacija nekoliko sama kriva take bojazni.

Marsikdo morda misli, da Rusija napak ravna, če zahteva jamstvo, da jo bode Bolgarija podpirala, ali nam se pa zdi, da v tem oziru Rusija pravilno postopa. Vsa evropska diplomacija bi v resnih trenotkih obdelovala Bolgare, da naj se pridružijo nasprotnikom Rusije, in jim obetala vse mogoče ugodnosti. Treba je torej, da si Rusija že v miru zagotovi pomoč Bolgarske, da se Bolgari ne bodo mogli v vojni umakniti, ko bi tudi hoteli, to je pa le mogoče, če je vodstvo bolgarske vojske zavisno od Peterburga. Zatorej je pa tudi jasno, da se Rusija poprej z Bolgari spravila ne bode, da se dovoli, da bode zopet Rus bolgarski vojni minister.

Sedanjih bolgarskih strank bi v to javaljne katera dovolila, ali upanje je, da bodo daljnje skušnje spametovale Bolgare, da bodo spoznali, da je njih bodočnost zavisna od Rusije in bodo privolili v njene želje. Ko Rusija doseže svoj smoter, bode tudi skazala se hvaležno Bolgarom, če je bodo podpirali, in z rešenjem orijentskega vprašanja uresni-

LISTEK.

Jurij Šubić.

Njegovo življenje in umetniško delovanje.

IV.

Kakor smo videli, ustvaril je Jurij Šubić v dveh desetletjih svojega učenja in umetniškega delovanja čuda mnogo slikarskih proizvodov ter se v tej kratkej dobi popél na višino evropske slave.

In bil je res pristen umetnik po milosti božji! Prirojeni čut za lepe umetnosti, s katerim je usoda obdarila vseh petero sinov Šubićevih, odmerjen je bil njemu takorekoč v jednajstih talentih, kateri so se mu pri veleugodnem sorazmerji telesnih in duševnih vrlin njegovih združili v občudljivo genijalnost. Dà! Jurij Šubić ni bil samo izreden od Boga podarjen umetniški talent, kakor njegov brat Janez, temveč fenomenalen veleum, genij, kakeršni se v toli majhnem narodu ne porajajo baš vsako stoletje. Kdor se hoče o tem prepričati, naj primerja v Ljubljanskem muzeji Janezovo „Karnijolijo“ v vestibulu z alegorijami Jurijevimi gori v stolbišči!

Kakor vsak pravi genij, delal je naš Jurij Šubić kaj lehkó, malone brez vsacega truda. On ni „tuhtal“ in vzdihoval po cele noči ob spočetji kake nove slike, temveč nje ideja prišla mu je sama ob sebi, kar nenadejano in bliskoma kakor v sanji. In on tudi ni posedal „od zore do mraka“ pred slikarskim stojálom svojim: ko ga je obšla umetniška inspiracija bodisi v veselem krogu prijateljev ali po noči v postelji, ustal je in hajdi na delo, katero mu je v takšnih trenotkih kar vidno raslo izpod blagoslovljenega kista.

Bil je ranjki Jurij Šubić strokovnjak v vseh predelih svoje umetnosti. Z jednako spretnostjo je izdeloval: bodisi portrête ali žanrske prizore, pokrajinske slike ali takozvana „tihožitja, historiške dogodke ali nabožne legendarne podobe“. In bil je vešč v vsakovrstnih tehniških manírah slikanja ter kós vsem koloristiškim tajnostim. Koncepcija posamičnih podob kakor tudi harmonizacija celotnih skupin bila mu je igrača, s predivnim svojim koloritom pa je prekosil vse dosedanje slikarje slovenske. Dasi je pripadal slaviteljem modernega rejalizma francoskega, ohranil si je ipak slikarsko svojo paléto čisto, neoskvrjeno in čarodejni njegov čopič ni zdrsnil nikoli v nižino podle trivijalnosti. Da cerkvenih podob njegovih ne prošinja ista ascetiška zamaknjenost, kakor jednake proizvode iz srednjega veka, ni krivon, nego — duh sedanjega časa, kateremu nedostaje zmisla za čelarne prikazni nekdanjega misticizma.

Glavno področje umršega Jurija Šubića, kakor i njegovega brata Janeza, bilo je: zgodovinsko-dekorativno slikarstvo, v katerem je bil dospel že doslej na čudovito visočino mojsterske dovršenosti. In pri svojej mladosti in fenomenalni sposobnosti mogel bi nam ustvariti v teku svojega življenja še marsikakšen občudovanja vreden umotvor, zlasti odslej, ko se je brezvzgledni njegovi genijalnosti bila pridružila vztrajajoča možka marljivost! Saj se mu je baš v poslednji dobi odprl čarovit razgled v plodonosno bodočnost! Prijatelj Kees, graščak in mnogostročni milijonar na Saksonskem povabil je bil namreč nedavno našega genijalnega umetnika, da mu oslika vse notranje prostore graščine Rašvic pri Lipsiji, katero je nakanil podariti potem svojej nevesti. Tu bi imel slikati najprej glavno dvorano, katera obseza okolu 80 □°; potem še druge sobane in naposled razne portrête itd. Skratka: dela bi bilo vsega vkup najmanje za leto dni in še dlje. Za tó bi mu ta veledušni mecen po sklenjeni pogodbi dajal: stanovanje, strežaja,

čile se bodo tudi bolgarske težnje, to je zjedinenje vseh Bolgarov.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 22. septembra.

Deželnozborske volitve.

Število volilcev na Dunaji se je od zadnjih deželnozborskih volitev pomnožilo od 30.862 na 54.183. Volilno gibanje je na Dunaji postalo jako živahno. Tudi židovskoliberalna stranka začela se je pridno pripravljati za volitve. Najodločneje pa delajo protisemitje, ki utegnejo kak mandat pridobiti.

Poljaki in Rusini.

Kako nasprotje vlada mej Poljaki in Rusini, pokazalo se je tudi zadnje dni. Rusini se na vso moč veselé reskripta Bauerjevega, ki se tiče učenja avstrijske zgodovine v ljudskih šolah. Nadejajo se, da se odslej v galiških ljudskih in srednjih šolah ne bode v tacem obsegu učila poljska zgodovina, ki jim je trn v peti. Nam se dozdeva, da veselje, ki se razodeva po rusinskih glasilih, ni povsem umestno, ker bode le povekšalo razpor mej Poljaki in Rusini, kar bode v škodo slovanski stvari. Pri prvi priložnosti bodo Poljaki odgovorili na te rusinske izjave s tem, da bodo Rusine ovajali za rusofile in sovražnike Avstrije.

Vnanje države.

Shod ruskega carja in nemškega cesarja

je vsekako precej pripomogel, da se obrani mir, misli „Nord“. Ker se vse države prizadevajo ohraniti mir, sta tudi srbsko in armensko vprašanje zgubili vso svojo ostrost. Da armensko vprašanje ni več vznemirljivo, je tudi mnogo pripomogel sultan, ki je obljubil uvesti reforme v Armeniji. Glasilo ruske vlade sploh misli, da se je povekšalo upanje, da se mir obrani.

Rusija.

Ruska vlada priganja, da bi zasobniki ob meji, kateri imajo Nemce v službi, je zamenili z domačinci. Na ta način zgubi mnogo Nemcev zaslužek in se bodo morali vrniti v domovino. V Rusiji se bojé, da bi Nemci ne potegnili s sovražnikom, ko bi prišlo do kake vojne, služili bi zlasti za ogleduhe.

Italijanski finančni minister.

V Rimu pripetil se je jako redek dogodek. Odstavili so finančnega ministra Seismil Doda. V ustavnih državah navadno ministri sami odstopajo, kadar se jim stališče omaje; v Italiji so pa ministra morali odstaviti. Povod temu je, da je pri nekem banketu v Vidmu zabavljal proti Avstriji, ki je zaveznica Italije. Crispi je spoznal, da s takim ministrom, ki naravnost deluje proti njegovi vnanji politiki, ne more več vkupe vladati in je svetoval kralju, da ga odpusti. Prefekta, ki je bil tudi pri omenjenem banketu, so tudi odstavili. Proti častnikom, ki so bili pri tem banketu, se je pa začela disciplinarna preiskava. Vlada je torej začela iredentovcem huje stopati na prste. V Ravenni razpustili so te dni Oberdankovo društvo, ki je vzlic prepovedi dalje obstalo. Oblastvo je konfiskovalo več zastav in podob.

Boulanger.

S tem, da se je objavilo, od kod je prihajal denar za Boulangerjeve agitacije, ni prišel v sramoto le general Boulanger, temveč tudi vsi njegovi pristaši. Ker se pa poslednji še ne mislijo umakniti političnemu življenju, so jeli širiti vest, da je denar, ki ga je dala vojvodinja Uzès, Boulanger sam zapravil, da odbor stranke za to nič vedel ni. Govori se celo, da odbor hoče v kratkem objaviti natančne račune, da se bode videlo, da je le general sam osleparil vojvodinjo.

Prav verojetno se nam ne dozdeva, da bi odbor račune objavil, ker bi se s tem izvedelo marsikaj za vso stranko neprijetnega. Za agitacije se je tudi preveč denarja porabilo, da bi kdo verjel, da se je vse to nabralo mej prijatelji Boulangerjevimi.

Ustaja v Tesinu.

Zvezni sovet se boji, da pride do kacih neredov dné 5. oktobra, ko bode v tesinskem kantonu glasovanje o premembi ustave Zaradi tega odidó v Tesin še polk konjice in dva batalijona pešcev, da bodo ta dan vzdržavali red.

Dopisi.

Iz Ljutomera 20. septembra. [Izv. dop.] Nedelja 14. dan septembra t. l. je bila za Ljutomerčane in smelo trdimo za celi ljutomerski okraj pravi slovenski narodni praznik. Po brzojavu se Vam je že naznanilo, da je imenovano nedeljo popoludne o svojem delovanji poročal državni poslanec in kanonik gospod dr. Lav. Gregorec. V gladki in jasni besedi je imenovani gospod razlagal mnogoštevilnim iz vsega okraja došlim volilcem o svojem in slovenskih državnih poslancev delovanji in pri tej priliki razjasnil marsikaj, kar je bilo marsikateremu dozdaj neznano. Na stavljeno vprašanje je tudi natančno razložil pomen in namen društva „Südmark“, ki se je neki že tudi v Ljutomeru ugnezdilo in katerega udom bode treba tukaj na prste gledati.

Po končanem poročevanji, katero se je vršilo v gostilni g. Vavpotiča in trajalo kaki dve uri, je v isti gostilni priredila Ljutomerska čitalnica gledališčno igro „Kje je meja“. Igralci — diletanti: Križ, gosp. Karba, — Kraž, gosp. Freuensfeld — Polona, gspč. Preširen N. — Zveriga, g. Schneider in Marijana, gspč. Razlag so vsi in vsak zase tako izvrstno igrali, da je težko izreči, kdo izmej njih bi bil najbolje pogodil svojo ulogo. Poslušalcev iz Ljutomera samega in iz slovenske okolice se je kar trlo. Vsem pa je igra tudi tako ugajala, da jih je veliko in mnogo po končani igri še čakalo in čakalo, se li ne bode nadaljevalo ali pa ponavljalo. Pred igro, mej igro in po igri so nam slovenski pevci iz Ljutomera in okolice pod vodstvom g. Horvata zapeli marsikatero veselo, znani cvenski tamburaši pa zaigrali marsikatero mično in okroglo. — Vsa veselica pokazala je tudi, kako smo bili svoji pri svojih. Načela „svoji k svojim“ se nam je pa treba držati povsod in ravnati po njem vsek dar in pri vsaki priliki.

O potrebi mestne godbe v Ljubljani.

Z Gabernika 18. septembra.

Istinito obradoščeni čitali smo v zadnjih listih vesti, katere je donašal deloma delavni odbor „Glasbene Matice“, deloma pa drugi poročevalci. Izpazili smo namreč iž njih, da se je „Glasbena Matica“ odločila z vsem mogočim naporom in vso odločnostjo delovati na to, da se v nas Slovencih razširi i godba na pihala.

Istina je sicer, da imamo godcev po nekaterih krajih v izobilji, vender nemajo niti tehnične, niti artistične naobraženosti, - da o dovršenosti ne govorimo - v dovoljni meri, da bi mogli proizvajati klasične skladbe, kakor slavnoznana godba domačega pešpolka v Ljubljani.

Nadalje je pa tudi res, da imajo mnoga manjša mesta po Slovenskem svojo stalno godbo, ki morda ni ravno na najslabšem glasu. Tako ima svojo godbo Novomesto, Domžale, Kočevje, Idrija, Kamnik in mnogi drugi kraji. Da, po nekodi nabajajo se celo prav dobri orkestri z godali.

Nasprotno pa v Ljubljani nemamo nikake svoje lastne godbe, nikakega orkestra, s katerim bi ob potrebi mogli razpolagati, kar je še posebno v narodnih krogih veliko zlo. Daljna so pota, po katerih si morajo dane Ljubljančani naročati godbo, in k temu še po vsem negotova. V koliko bi se pak predrugačile razmere, ko bi naši glasbeni krogi imeli orkester ali godbo, ki bi z lahkoto proizvajala najkrasnejše skladbe — in to brez vsakošne nadležnosti glede priredbe. Nemožno tudi ni oživiti v nas tako potreben član k razširjenju glasbe, kajti pogoji obstoja so vsi dani in trebalo bi le za vsem živejšega zavnemanja — pa trdne železne volje.

Prvi korak k temu je tudi že storjen: Slavna vlada je veledušno obdarila glasbeno našo šolo s 300 gld. za nakup pihal, na katerih bi se učenci poučevali in učili, no „Glasbena Matica“ je vrhu tega še sklenila, da hoče v oddelek za pihala vsprejemati gojence brezplačno. Pouk je torej vsekako brez stroškov za učenca: in kdo naj bi tako lepo priliko, kakor se mu ne nudi nikjer drugje, zamudil, ko mu je po končanem brezplačnem pouku gotov dohodek, kakor zopet le malo kje.

„Glasbena Matica“ in ž njo druga društva, mesto in gledišče bi rabilo kaj pogostem sodelovanje godbe in bi jej po razmerah dalo mnogo zaslužiti.

Mladim ljudem, ki hočejo bodisi sami svojemu veselju in obvezanosti do društva služiti, bodisi tudi prislužiti si kaj, je pri tako ugodni priliki v najlastnejšem pridu ležeče ustopiti v glasbeno šolo in sicer mladeničem iz najširših krogov; nikdo naj se s praznimi izgovori ne odteguje. Vsaj prilika je dana in najsvetejša dolžnost sposobnih ljudij do svoje osebe je: izrabiti jo.

V poznejšem času, ko je popolen orkester že sestavljen, ko je dostojna godba zbrana, pa bi bila dolžnost meščanov v najožjem njihovem oziru zavezati se vzajemno in darovati male svote, s katerimi bi se omogočilo obuditi kdaj na podlagi pouka v glasbeni šoli mestno godbo in stalen orkester, ki bi bil „Glasbeni Matici“, kakor tudi stolici naši v čast in ponos.

Domače stvari.

— (Preuzvišeni vladika J. J. Strossmayer) poslal nam je danes nastopno pismo:

Čast mi je oviem umoliti slavnu redakciju „Slovenskoga Naroda“, da bi ovu moju zahvalnicu ćim prije u svoj velecienjeni list uvrstiti blagoizvolilo:

Mnogobrojnim mojim prijateljem i štovateljem iz krasne naše Slovenije, koji su me se prigodom moje 40 godišnjice biskupovanja sa riedkimi odlikovanji te srdačnimi pozdravi i ćestitkami sjetiti izvolili a kojim se ja posebice zahvaliti nedospjevam, izjavljujem oviem moju najtopliju i najdublju zahvalnost. Istu tu hvalu izporučujem i slovenskim ćasopisom, koji su prijateljski o meni tom zgodom

---

voz na porabo in pa na mesec — tisoč frankov. S kolikim veseljem se je naš umetnik lotil tega dela, razodeva se iz pisma z dné 30. avgusta t. l., ki sem ga omenil v I. sestavku. Baš je dovršil prvi dve sliki v omenjeni dvorani, kar ga pograbi nemila smrt izmej visokoletečih načrtov o sijajnej bodočnosti . . . . . .

Kakor sem že omenil: lansko jesen je nadležna „influenca“ prijela tudi našega Jurija Šubića, vsled katere je bil malodane oslepel. Vender pozneje se je bolezen obrnila na bolje in nádejal se je popolnemu okrevanju. Dospevši v Rašvic čutil se je povse čvrstega in se je lotil z vsem vznesenjem prevzetega slikarstva. Dne 6. septembra v noči je pisal še svojemu bratrancu g. Ivanu Šubiću jako humoristično pismo v Loškem narečji in v nedeljo dne 7. t. m. je slikal ves dan do šestih zvečer. Drugo jutro 8. septembra t. l. čuteč se nekako slabotnega, pelje se v Lipsijo k nekemu slovečemu zdravniku in ta preiskavši mu srcé, pove mu kar naravnost v obraz, da ne bode živel preko — dva meseca. Morete si misliti, kako je ta grozna izjava rahločutnega umetnika našega pretresla! Pri kosilu potem v hôtelu „Deutsches Haus“ se je silil jesti to in ono, pa mu ni dišalo nič, niti ga je isti šampanjec, katerega so poklicali navzočni prijatelji, mogel razvedriti in — okolo druge ure popoludne zadela ga je, sedečega ondu ob mizi, srčna kap. Ko so ga spremili v gorenje nadstropje hôtela, poskušal je prisoten med. dr. Grosse z vsemi sredstvi, da bi mu rešil življenje, a bilo je vse zaman! O polu petih popoludne, potem ko so mu dali sv. poslednje olje, izdihnil je v imenovanem hôtelu preblagi naš Jurij Šubić veleplemenito svojo dušo.

Dne 11. septembra t. l. potem ko je dospel iz domovine najmlajši njega brat Lojze, zakopali so najgenijalnejšega našega slikarja, Jurija Šubića na južnem pokopališči mesta Lipskega. — —

Pokojni Jurij Šubić ni bil samo velik in genijalen umetnik po božjem poklicu, temveč bil je tudi veledušen in plemenit človek v pravem izrazu besede. Kakor v svojih umetniških delih, bil je tudi v življenji svobodoljuben, liberalen in toleranten. In pri vsi svoji izredni nadarjenosti in umetniški slavi nikakor ni bil ošaben, prevzeten in domišljav, kakor kakšen duševni pritlikovec, pač pa je bil samozavesten in prešinjen z nekim plemenitim ponosom na nedosežne vrline svoje. V občevanji z ljudmi je bil kaj prijazen in eleganten, proti ženstvu pa je bil jako ljubezniv in galanten in v prijatelski družbi je bil vsikdar dobrodošel veseljak, ki je z nezatrljivo svojo jovijalnostjo očaral vsacega še toli zagrizenega čmerikovca. Sploh je bil toli simpatičnega obličja in uprav viteškega vedenja, da se je vsakemu človeku omilil na prvi pogled; in kdor ga je kedaj videl, ne zgine mu iz spomina vse žive dni!

Kako je ljubil svoje sorodnike, brate in sestro, zlasti pa blaženo mater svojo, to je bilo neizrečno ganljivo! Sploh je bil Jurij Šubić, kakor vsa njegova rodbina, jako blagosrčen in rahločuten. In bil je vedno dobre volje, jasne in vedroglede čúdi, katera se mu ni zmračila ob dolgoletnem posedanji po šolskih klopeh. No, „učen“ v modernem zmislu besede ni bil naš Jurij, pač pa jako izobražen, omikan in olikan, da je mogel nastopiti v vsakem aristokratskem salonu . . .

In prerano umrli naš Jurij Šubić je bil tudi iskren domoljub, ki se ni izneveril predragi materi Sloveniji navzlic tolikoletnemu bivanju v tujini.

Slava torej uvekovečenemu imenu najgenijalnejšega slikarja slovenskega, slava nenadomestnemu Juriju Šubiću!

V. Holz-Kretanov.

pisali. Bog dragi blagoslovio krasni slovenski narod i sačuvao mu najdraže svetinje njegove!

U Djakovu 18. rujna 1890.

Strossmayer,
biskup.

— (Umrl) je preteklo soboto v Ljubljani g. Anton Lenarčič, umirovljeni glavni davkar, v 71. letu svoje dôbe.

— (Imenovanje.) Štajerski avskultant Jakob Jarc in pravni praktikant Makso Logar v Škofji loki imenovana sta avskultantoma za Kranjsko.

— (Konfiskacija) zadela je „Brusa“ 18 številko. Zaradi katerih člankov je bil „Brus“ zaplenjen, nam še ni znano.

— (Zbranim slovenskim poslancem na čast) priredila bodo društva: „Narodna čitalnica“, „Dramatično društvo“, „Glasbena Matica“, „Sokol“ in „Slavec“ dne 1. oktobra v gorenjih prostorih čitalničnih slavnosten večer. Program temu večeru priobčimo v kratkem.

— (Solidarnost mej Slovenci in Hrvati,) to je predmet, o katerem v zadnjem času, po slavnosti Celjski, prav mnogo pišejo vsi hrvatski listi, posebno v Zagrebu izhajajoči, brez izjeme. Žal nam je, da pri naših kočljivih tiskovnih razmerah ne moremo prijaviti nekaterih teh izvrstno pisanih izjav, ki se bavijo obširno s tem vprašanjem. Posebno poudarjajo nasproti jalovim izgovorom Celjskih renegatov, da oni neso hoteli žaliti Hrvatov, katere spoštujejo, da, kdor „žali brate, katere smo došli obiskat, žali tudi nas“, „Hrvat smatra se, kakor v vsakej, tako tudi v tej stvari solidarnim s Slovencem“ itd. Morda bodo Celjski hujskači čutili nasledke surovega svojega obnašanja prej, nego jim bo ljubo, in to prav čutno, namreč na trgovinskem polji.

— (Celjska slavnost in italijanski listi.) Kakor poročata primorska naša lista „Edinost“ in „Nova Soča“, ponatisnili so mnogi italijanski listi vse laži, katere so raznašali nemški listi, mnogobrojnih popravkov pa, s katerimi se je od strani odbora „Celjskega Sokola“ dokazovala neresničnost in povedala resnica, neso vzeli na znanje niti z besedico. Dobro bi bilo, če bi se dotični listi naznanili odboru „Sokola Celjskega“, — ki jih bode gotovo primoral, da popravijo svoje laži, kakor so jih morali popraviti nemški listi. Le z energičnim in vztrajnim delovanjem bodemo zaprli sapo nesramnim in lažnjivim obrekovalcem. Naj se tedaj zgodi, kar svetujemo zgoraj.

— (Družbi sv. Cirila in Metoda) ne manjka velikih simpatij. Nikjer pa zadnji čas ni bilo tako bujnega gibanja za njo, kot na mali — a v ljubavi za domovino veliki litijski zemlji. Pred kratkim je namreč pristopila naši družbi tamošnja šmartniška vas kot pokroviteljica. Potem so poslale gospé in gospice, a tudi s cela priprostega naroda žene, družbi poučljivih knjig, naj je razdeli. In še niso hotele mirovati litijske gospé in gospice v svoji naklonjenosti do naše družbe. Pred nedavnim so nam namreč vročile gospé in gospice Tereza Svetec, Ljudmila Roblek, Milivoja Vončina in Kristina Demšar znesek 100 gld. s to prošnjo: naj se upišejo v družbo sv. Cirila in Metoda kot pokroviteljice, katere naj pri veliki skupščini zastopa vselej gospa Tereza Svetec, c. kr. notarja soproga v Litiji. Ko srčnim spoštovanjem beležimo te domoljubne čine, stavljamo vsem litijsko častito ženstvo v sijajen izgled ter domoljubno posnemo. Posebno pa pozdravljamo prvo ženo-pokroviteljico, gospo Svetčevo, po pravilih glasujočo pri velikih skupščinah družbe sv. Cirila in Metoda. — — Isto tako naše družbe nadobujna mladina raznih poklicev nikoli ni hotela pozabiti. Akopram je večkrat sebi pritrgovala dotični donesek, darovala nam je vender le pogostoma že prav znatnih svot. Tako smo zadnjič prejeli od Dunajskih „Slovenijanov“ ter kranjskih učiteljev, došlih na Dunaj v pouk za deška ročna dela, 10 forintov — velik znesek glede tega, da se je v hipu nabral ta denar pri veseli družbi omenjenih mladih sinov naše domovine. Ta donesek pa nam je doposlal vseučiliščnik, g. Fr. Göstl.

— (Učilišča Ljubljanska) imajo letos še več učencev, nego lani, in razredi so tako polni, da se stvar s pedagogiškega stališča ne more odobravati. Ljubljana ima sedaj dve gimnaziji — seveda pod jedno streho — staro višjo in novo nižjo, ali, kakor jih ljudski humor imenuje: gospodsko in kmetsko gimnazijo. Na prvi (višji) gimnaziji (ravnatelj Senekovič) je 14 razredov, učencev pa 579, na drugi (nižji) gimnaziji (ravnatelj Wiesthaler) je 7 razredov in 341 učencev. V primeri z lanskim letom se je letos število gimnazijcev pomnožilo začetkom leta za 31. — Na novi (drugi, oziroma nižji) gimnaziji so le Slovenci, in sicer: IV. razred (brez paralelke) 41, prvi, drugi in tretji imajo po 64, 41 in 45. — Na prvi (višji) gimnaziji pa imajo nemške paralelke po 39, 30, 22 in 27, slovenske pa 73, 34, 39 in 39 učencev. Številka 73 je tolika, da o njej ne treba ni govoriti več, kakor smo tudi preverjeni, da je za sedmi razred število 60 previsoko in da mora učna uprava v tem oziru kaj ukreniti. „Est modus in rebus, sunt certi denique fines.“

— (Na tukajčnjo realko) upisalo se je letos 378 učencev.

— (Glas izmej občinstva.) Odličen rodoljub nam piše: Po Ljubljani širi se vest, da je sklenil odbor dramatičnega društva prirediti v letošnjej zimskej sezoni samo pet predstav. Mi tega ne moremo verjeti, kajti nemogoče se nam zdi, da bi odbor dramatičnega društva razumel svojo nalogo tako slabo baš sedaj, ko se bližamo dozidavi deželnega gledišča. (Kolikor nam znano, je sicer določenih nekaj več predstav, a na vsak način premalo. Pri dotični seji prevladavala je sploh tesnosrčnost, financijalnim vprašanjem morali so se umakniti vsi interesi dramatike slovenske. Mi upamo, da to še ni bila poslednja beseda. Uredn.)

— (Takih v Ljubljani in na Kranjskem ne potrebujemo!) Piše se nam iz Ljubljane: V nekem tukajšnjem hotêlu zaseda redoma svojo mizo družba mlajših uradnikov od kranjska deželne vlade. Zadnji petek opoludne je imela ta družba glasen razgovor o političnih rečeh. Najbolj važna oseba pri tem je seveda bil najmlajši praktikant, ki je ravnokar prišel iz Gradca v Ljubljano učit se, mladi grof Kü . . . l. Na vsak način je imelo obveljati njegovo mnenje. In kakšno je bilo od besede do besede? „Diese — Slaven — sind — ein — S . . volk!“ Te robate besede je mladi aristokrat takó glasno in povzdignjeno izgovoril, da jih je bilo čuti daleč okrog mej gosti, ki se v hotelu mnogoštevilno zbirajo. Samo po sebi je tudi umevno, da so vzbudile globoko indignacijo, kajti bodisi človek katerega koli političnega prepričanja, obsojati mora takšno robatost, če jo mora čuti v boljši družbi. Nam pa naposled ni do tega, kakšno čast aristokrat skazuje boljšemu tonu, pač pa nam je pomisliti, da je mladi ta grof prišel v deželo, da bi pri nas karijero napravil, da bi našemu narodu upravni uradnik bil. Če se pa ta zelena veja uže sedaj takó poganja v Slovane, kaj naj pričakujemo poznejši čas? Če ima ta mož tako spoštovanje do rojstva svojih predstojnikov, katerih je vender precej slovenske krvi, kakó bo neki še gledal doli na preprosti narod, kadar bode kaj govoriti imel? Taki naraščaj ne spada v zdrave razmere in mi bi prav toplo priporočali, da se možem a la grof K. za časa „pojasni stališče“ in eventuvalno dá popotnica, ker drugače bode narod primoran protestovati — na drug način.

— (V četrtek dne 25. t. m.) zborovali bodo v Ljubljani zaupni možje banke „Slavije“. O letošnjem občnem zboru dne 16. maja bili so izvoljeni za zaupne može na Slovenskem sledeči gospodje: Peter Bajs iz Dvora pri Vrbi na Koroškem, dr. Karol vitez Bleiweis-Trsteniški iz Ljubljane, Gregor Einspieler iz Podkloštra, dr. Lavoslav Gregorec iz Nove cerkve pri Dobrni, Anton Gregorič s Ptuja, Kažimir Jelušić iz Kastva, Ignacij Kovačič iz Sv. Lucije pri Tolminu, Ivan Murnik iz Ljubljane, Ivan Nabergoj s Proseka, Janez Podboj iz Planine, dr. Albin Poznik iz Novega mesta, dr. Josip Srnec iz Celja, Gašpar Šorn iz Grajske vasi v Savinjskej dolini, dr. Ivan Tavčar iz Ljubljane in dr. Josip Vošnjak iz Ljubljane.

— (Trahom,) to je egiptska bolezen na očeh, je povod, da se bodo prihodnje dni vsa Ljubljanska učilišča zdravniško preiskala.

— (Zgradba kanala z Vrtače do Ljubljanice) dobro napreduje in bode v štirinajstih dneh gotova, ker se dela tudi po noči. Ker pojde nova cesta s Tržaške ceste čez nekdanje Mallnerjevo in Seunigovo posestvo, podrli so že malo posestvo, v katerem so doslej stanovali vrtnar in hlapci. Prebivalci v teh ulicah bodo veseli, ko bode delo končano, ker dela za kanal zelo ovirajo promet.

— (Občni zbor mesarske zadruge Ljubljanske) bode v četrtek dne 25. t. m. ob 5. uri popoludne v mestni dvorani. Dnevni red: Pozdrav načelnikov. Poročilo o delovanji in denarnem stanji. Samostalni predlogi.

— (I. občni zbor „Slovanskega pevskega društva“ v Trstu) bil je dobro obiskan. Zboru je predsedoval začasni predsednik g. Mate Mandić. Predsednikom je bil voljen z vsklicem g. profesor dr. Karol Glaser; v odbor pa: profesor Ivan Macher, Ivan Kiferle, Miroslav Loncner, Josip pl. Masnec, Srečko Bartelj, Jakob Pelicon, Vekoslav Grebenc in Josip Abram. Novovoljeni g. predsednik, zahvalivši se za naklonjeno čast, povdarjal je v lepem nagovoru potrebo novega društva ter nauduševal vse navzočne k vztrajnemu krepkemu delovanju. Navzočni Ljubljanski domoljub g. Ivan Hribar, poklonil je novemu društvu 5 gld. Naj bi našel mnogo posnemalcev mej domoljubi!

— (Vinska letina.) Kakor je našemu poročevalcu pravil veščak in posestnik mnogih vinogradov na Dolenjskem, letos vina ne bode veliko, a bode pa izvrstno. Že dne 14. t. m. bilo je na Dolenjskem in Hrvatskem grozdje dozorelo, da je že bilo godno za trgatev, a večina posestnikov še čaka, da se še bolj omeči. — Iz Istre poročila neso ugodna. Posebno vinogradi ob morji so vsled zadnjega viharja mnogo trpeli. Na Proseku bodo začeli brati dne 4. oktobra. Vina bode malo, a izvrstna kapljica.

— (V Šent Vidu) nad Ljubljano se bode nekdaj dobro znana gostilna „pri Kraljiču“ zopet odprla. Točil se bode izvrsten dolenjec.

— (Darila za konje.) Na razstavi v Gradci dobili so darila za lepe konje in sicer v celjskem okrožji: za kobile Jožef Permoser častno darilo 40 cekinov; 1. darilo 50 gld. Marija Premšak, drugo 40 gld. Jožef Košenina in tretje 30 gld. Balant Metličar. — Za žrebice: župnik M. Strand častno darilo 61 gld., 1. darilo 50 gld. Jožef Pilih, drugo 40 gld. Blaž Grobelnik in tretje 30 gld. Franc Osterman. — Za žrebeta 2 let Jožef Belaj častno darilo 4 cekine, 1. darilo 30 gld. Franc Pisanec, drugo 30 gld. Franc Puncar in tretje 25 gld. Anton Kač. — Za žrebeta 1 leta 1. darila 30 gld. Franc Resnik, drugo 30 gld. Anton Drev in tretje 25 gld. Miha Ratajc, Vrhu tega za brežiški okraj častno darilo 8 cekinov za kobile Fr. Podvinski. Za žrebeta 2 let 1. darilo 40 gld. Janez Kovačič, drugo 30 gld, Franc Privčič in tretje 25 gld. Iv. Urek. Za žrebeta 1 leta 1. darilo 30 gld. Franc Podvinski in drugo 24 gld. Ivan Vočnik. — V mariborskem okrožji za kobile cesarsko darilo 100 cekinov Alojzij Ferenc, 1. darilo 50 gld. J. Senčar, drugo 40 gld. Marko Vavpotič in tretje 30 gld. Franc Gabrc. — Za žrebice častno darilo 10 cekinov Jožef Mursa, 1. darilo 40 gld. M. Makovec, drugo 30 gld. Jakob Ferenc in tretje 30 gld. Jožef Žitek. — Za žrebeta 2 let 1. darilo 40 gld. Jakob Cof, drugo 30 gld. Alojzij Razlag in tretje 30 gld. Jakob Skuhala. — Za žrebeta 1 leta 1. darilo 30 gld. Franc Korpar, drugo 30 gld. Tomaž Plavec in tretje 25 gld. Ivan Masten.

— (Razpisana) je služba druzega učitelja na Vačah pri Litiji. Plače 400 gld. Prošnje do konca t. m.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Kiel 21. septembra. Na oklopnici „Cesarjevič Rudolf“ počila je danes cev pri kotlu. Zaradi popravila zakasnil se bode avstro-ogerskega brodovja odhod za dva dni.

Rim 21. septembra. Dvajsetletnica prihoda italijanske vojske v Rim praznovala se je tukaj, po provincijah in v kolonijah slovesno. Kraljevski komisar z deputacijo vojske položil venec na Viktorja Emanuela grob, potem pa v imenu Rimskega mesta na vrata „Porta Pia.“

Gorica 22. septembra. Danes se je vršil toliko zaželeni občni zbor društva „Sloge“. Predsednikom izvoljen dr. Gregorčič s 53 glasovi, Tonkli dobil 33. Pri volitvi odbora dobilá protitonklijeva lista 54, Tonklijeva 8 glasov. Živela prerojena „Sloga“!

Kiel 22. septembra. Avstrijsko brodovje danes zjutraj odplulo.

Rim 22. septembra. Crispi se vrnil iz Florence. Popoludne bode polnoštevilni ministerski svèt.

Carigrad 22. septembra. Musa bej prognan v Mederio. (?)

Razne vesti.

* (Temeljitost nemških listov.) Nemški listi imajo navado, da kaj radi očitajo drugim narodom nevednost. Tako se norčuje nek Dunajski list nad francoskim „Univers illustre“, ki je pod podobo podrtega Karlovega mosta v Pragi zapisal, da je Dunav podrl ta most, namestu Veltave. V istej številki pa prinaša pod naslovom „Potres v Rimu“ novico, da se je čutil hud potres v noči od 15. t. m. v Porto-Maurizio. Telegram je pač datiran iz Rima, da pa **Porto**-Maurizio ni v Rimu, kazati bi moralo že ime. Daljava od Rima do Porto-Maurizio, ki je malo laško mesto ob morji, blizu Nizze, pa je veliko večja nego od Prage do Dunaja.

* (Tiskovna obsodba.) V Kološvaru bila sta pred tamošnjim poštnim sodiščem spoznana krivim grško-katoliški župnik Ivon Makavein in urednik rumunskega lista „Tribuna“ Albia Septinim zaradi hujskanja proti drugi narodnosti. Župnik bil je obsojen na $1^1/_2$ leta zapora in 400 gld. denarne globe, urednik Septimin pa zaradi zanemarjenja dolžne pažnje na 6 mesecev zapora. Oba obtoženca obsojata se skupno v pravdine stroške. Naznanila sta pritožbo ničnosti. Obravnava trajala je do 9. ure zvečer.

* (Zopet električno usmrčenje.) Kakor se poroča iz Novega Yorka, utegne se tamkaj vršiti v kratkem zopet usmrčenje električnim potom. Obsojen je na tako smrt nek Japonec in sodnik ni potrdil priziva državnega pravnika, da so spremeni način usmrčenja. Radovedni smo, se li bode po groznih prizorih, ki so se pokazali pri prvem električnem usmrčenji, poslednje zopet ponavljalo.

* (500 ljudij utonilo.) Po telegrafičnih poročilih iz Hioge v Japanu potopila se je turška oklopnica „Ertogroul“ na širokem morji, ter je našlo smrt 587 oseb od moštva. Rešilo se je samo 66 oseb.

* (Nesreče na železnicah.) Preteklo nedeljo popoludne zadela sta dva osebna vlaka mej postajama Montjoie in Kaltherbergom. Štiri osebe bile so mrtve, osem je ranjenih. Postajnega asistenta so bajé zaprli. — V Ameriki skočil je s tiru osobni vlak Pacific železnice pri Glencoeju. Deset potovalcev je bilo ubitih, okolu 30 pa ranjenih.

* (Grozen vihar) razrušil je skoro popolnoma mesto Manning v severni Ameriki. Dvanajst ljudij bilo je ubitih, nad 40 pa ranjenih. Tudi v druzih krajih napravil je veliko škode.

* (Na strašen način se je umorila.) V Löwenu je naskrat zblaznela neka delavka. Polila je postelj s petrolejem, slekla se, ulegla se na postelj in jo zažgala. Ko so na njen krik pribiteli ljudje na pomoč, bila je že jako obžgana in je v kratkem umrla.

* (Premakljive, popolnoma dodelane hiše) pošiljajo se sedaj iz Stettinskega kolodvora v Berolinu. Plošče, iz katerih so narejene, narejena so od malca (sadre), mavte, lima in telečje dlake, ter se na zraku strdijo. Te plošče dadó se hitro vkupe zložiti. Take hiše so po zimi jako gorke.

* (Javne tajnosti omožene ženske.) Kakor piše neki pisatelj, vsaka omožena ženska misli: 1. da je bila jako lepa, ko je imela šestnajst let; 2. da je imela mnogo snubcev, ali vsaj, da bi jih bila imela, če bi jih bila hotela; 3. da so prijateljice njene nekaj starejše, nego same trdijo; 4. da ima vender dobro srce; 5. da so otroci njeni lepši, nego so drugi; 6. da ljudje lepote druzih žen in deklet preveč povzdigujejo; 7. da bi njen mož naj bolj prav storil, če bi vedno se ravnal po njenem svetu; 8. da je njena tašča sitna; 9. da so vse stare device pomilovanja vredne; 10. vsaka omožena ženska bi še rada vedela, gre li vselej njen mož tja, kakor jej pove.

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji
za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Javna zahvala.

Bralno društvo pri sv. Juriju ob Taboru izreka slavnema odboru „Matice Slovenske“ za knjige, njemu dne 10. t. m. darovane, svojo najtoplejšo zahvalo.

Sv. Jurij ob Taboru, dne 21. septembra 1890.

L. Apat, t. č. tajnik. V. Korun, t. č. predsednik.

Tujci:

21. septembra.

Pri **Maliči:** Hakl, Scep, Grünwald, Steinberg, Herling z Dunaja. — Gajer, Valentscheg iz Beljaka. — Buttar iz Celovca. — Stepanutti iz Trsta. — Pl. Bogner iz Gorice. — Rožič iz Senja. — Brandstädter iz Gradca. — Theymer z Reke. — Anhalt iz Ribnice.

Pri **Slonu:** Rupp, Abeles, Mondstein, Hertzka z Dunaja. — Herzog iz Gradca. — Massarati, Kamiludes, Lederer iz Trsta. — Pl. Rossetti iz Linca. — Lopašič iz Zagreba. — Eissel iz Draždan. — Stritof iz Kranjskegore.

Pri **bavarskem dvoru:** Hinek z Dunaja.

Pri **južnem kolodvoru:** Liskovetz, Blundinek z Dunaja. — Hruška, Weiheimstein, Scheduvy iz Prage. — Dr. Pauser iz Pulja.

Tržne cene v Ljubljani

dne 20. septembra t. l.

		gl.	kr			gl.	kr.
Pšenica, hktl.		6	50	Špeh povojen, kgr.		—	70
Rež, „		4	55	Surovo maslo, „		—	82
Ječmen, „		4	06	Jajce, jedno		—	3
Oves, „		2	76	Mleko, liter		—	8
Ajda, „		4	39	Goveje meso, kgr.		—	60
Proso, „		4	55	Telečje „ „		—	68
Koruza, „		5	04	Svinjsko „ „		—	66
Krompir, „		2	23	Koštrunovo „ „		—	36
Leča, „		10	—	Pišanec		—	55
Grah, „		12	—	Golob		—	18
Fižol, „		8	—	Seno, 100 kilo		1	34
Maslo,	kgr.	—	90	Slama, „ „		1	78
Mast,	„	—	70	Drva trda, 4 □ metr.		6	40
Špeh frišen	„	—	64	„ mehka, 4	„	4	40

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
20. sept.	7. zjutraj	742·8 mm.	6·4° C	brezv.	megla	0·00 mm.
	2. popol.	741·7 mm.	19·2° C	sl. vzh.	jas.	
	9. zvečer	742·1 mm.	13·2° C	sl. vzh.	jas.	
21. sept.	7. zjutraj	742·5 mm.	7·8° C	brezv.	megla	0·00 mm.
	2. popol.	741·0 mm.	22·2° C	sl. zah.	obl.	
	9. zvečer	741·1 mm.	13·4° C	sl. zah.	d. jas.	

Srednja temperatura 12·9° in 14·5°, za 0·9° pod in 0·7° nad normalom.

Dunajska borza

dné 22. septembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

		včeraj			danes
Papirna renta	gld.	87·85	—	gld	87·80
Srebrna renta	„	88·50	—	„	88·45
Zlata renta	„	106·50	—	„	106·70
5% marčna renta	„	101·15	—	„	101·10
Akcije narodne banke	„	964·—	—	„	963·—
Kreditne akcije	„	306·75	—	„	307·—
London	„	112·—	—	„	112·10
Srebro	„	—·—	—	„	—·—
Napol.	„	8·90	—	„	8·91
C. kr. cekini	„	5·35	—	„	5·36
Nemške marke	„	54·95	—	„	55·02½
4% državne srečke iz l. 1854		251 gld.	131 gld.		— kr.
Državne srečke iz l. 1864		100 „	177	„	— „
Ogerska zlata renta 4%			100	„	65 „
Ogerska papirna renta 5%			98	„	80 „
Dunava reg. srečke 5%		100 gld.	120	„	75 „
Zemlj. obč. avstr. 4½% zlati zast. listi			113	„	50 „
Kreditne srečke		100 gld.	184	„	75 „
Rudolfove srečke		10 „	20	„	40 „
Akcije anglo-avstr. banke		120 „	166	„	— „
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.			—	„	— „

VIZITNICE
priporoča
NARODNA TISKARNA
v Ljubljani.

Družba sv. Cirila in Metoda.

K **veliki skupščini** v sredo dne 24. septembra in k **zabavnemu večeru,** katerega priredi narodna čitalnica v torek dne 23. septembra t. l. v čitalnični dvorani na čast naši družbi, vabi tukajšnje in vnanje družbenike.

Odbor
družbe sv. Cirila in Metoda.

Gostilnica v Zalogu št. 26

blizu železnice (717—2)

odda se takoj na račun ali v najem.

Več pove lastnik v **Hrenovih ulicah h. št. 24.**

Pri **Karol-u Till-u** v **Špitalskih ulicah št. 10** izšel je ravnokar:

Prirodopis

v podobah.

Zivalstvo v 250 podobah v porabo pri nazornem nauku

s slovensko in latinsko terminologijo, s 23 tablicami na močnem kartonskem papirji in platnenem pregibu z jako lepo naslovno podobo.

Cena 3 gld. (701—4)

Marijaceljske kapljice za želodec,

izvrstno uplivajoče pri boleznih želodca.

Schutzmarke.

Preverjene pri pomanjkanji slasti do jedij, slabem želodci, napenjanji, kislem podiranji, koliki, želodčevem kataru, zgagi, zlatenici, gnjusu in bljuvanji, glavobolji (če izvira iz želodca), krči v želodci, zapiranji, preobloženji želodca z jedjo in pijačo. — Cena steklenici **z navodilom, kako se rabi, 40 kr., dvojni steklenici 70 kr.**

Osrednjo razpošiljalnico ima lekar **Karol Brady,** Kromeriž (Moravsko).

SVARILO! Pristne Marijaceljske kapljice za želodec se mnogokrat ponarejajo in posnemajo. — **Da so pristne,** mora vsaka steklenica imeti rudeč zavitek z **gorenjo varstveno znamko** in z **navodom, kako rabiti,** ki se pridene vsakej steklenici, opomniti je, da mora navod biti **tiskan v tiskarni H. Gusek-a v Kromeriži.**

Marijaceljske čistilne krogljice, ki se že več let z najboljšim uspehom rabijo pri zapiranji in zabasanji, se sedaj pogostoma ponarejajo. — Pazi naj se torej na gorenjo varstveno znamko in podpis lekarja K. Brady-ja v Kromeriži. — Cena škatljici **20 kr.,** zvitku à 6 škatljic **gld. 1.—.** Če se naprej pošlje znesek, velja poštnine prosto 1 zvitek **gld. 1.20,** 2 zvitka **gld. 2.20.**

Marijaceljske kapljice za želodec in Marijaceljske čistilne krogljice neso nikako tajno sredstvo. Njih sestavine navedene so na **navodu, kako rabiti,** ki se pridene vsakej steklenici. (798—41)

Marijaceljske kapljice za želodec in **Marijaceljske čistilne krogljice** imajo pristne: V **Ljubljani** lekar Piccoli, lekar Swoboda; — v **Postojini** lekar Fr. Baccarcich; — v **Škofji Loki** lekar Karol Fabiani; — v **Radovljici** lekar Aleks. Roblek; — v **Novem Mestu** lekar Dominik Rizzoli, lekar Bergmann; — v **Kamniku** lekar J. Močnik; — v **Črnomlji** lekar Iv. Blažek.

Prodaja plemenske živine.

50 krav in **brejih telic,** največ švicarske pasme, in **50 Yorksbirskih prašičev prodá dné 28. septembra popoludne ob 2. uri** v **Paukovci,** pošta Sesvete, na Hrvatskem, **po prostovoljni dražbi**

(715—2) graščinsko oskrbništvo.

Dunajske razstavne srečke à 1 gld. Le malo jih je še!

Zadnji **mesec**

Glavni dobitek **50.000** gold. vrednosti

11 srečk 10 gl.
6 srečk 5 gl. 50 kr.

Srečke à 1 gld. pri C. C. MAYER-ji v Ljubljani. (699—7)

Izdajatelj in odgovorni urednik: Dragotin Hribar. Lastnina in tisk „Národne Tiskarne“.